

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

20. Vbi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi ego sum in medio eorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

nos non ambigimus, credimus, confitemur, ideoque *in Christi nomine conuenisse, sincerè ad eum aspirasse, eius verbo se in obsequium addidisse, Dei Spiritu gubernari sese permississe* (quæ tria Calvinus desiderat vt in Christi nomine conueniatur) nihil dubitamus. Insignis verò Calvinii astutia est & paralogismus egregius, si hoc de nobis non existimans, iubet nos quærere de quo alij ambigunt, nos non ambigimus. Propterea astutè & vafre scripsit, *de quorum fide, &c. ambigitur: quum dicere debuisset, quia de Papistis loquitur, de quorum fide, &c. illi ambegerunt, vel saltem ambigere debuerunt.* Nunc enim à Caluino quærimus, à quibus hoc ambigitur? An à Papistis, an à vobis Calvinistis, aliisque horum temporum sectariis? Si à nobis dicit, crassissima inscitia laborat, & mentitur egregiè. Si à suis suisque similibus, quid hoc ad Catholicos, quos hoc loco redarguit, quasi temere Concilia venerentur, de quibus non quæsierint, vtrum in nomine Christi conuenerint nec ne? An fortè quia Calvinistæ ambigunt, alique hæretici semper ambigere voluerunt, ideo sequetur Catholicos quoque ambigere, aut omnes ambigere debere? vt indefinitè ac vniuersaliter sit verum, *de quorum fide, &c. ambigitur?* Hoc si dicit, nõnne iterum crassa inscitia laborat? Aut si hoc non dicit, nõnne manifesta est insignis eius astutia? Cæterum de veterum Conciliorum fide, doctrina, affectu, nec Catholici vnquam ambigere voluerunt, nec hæretici ambigere debuerunt. Ac per hoc vtrum in nomine Christi Patres illi conuenerint, quærere aut inuestigare, nec Catholici voluerunt, nec hæretici debuerunt. Quod quum ita sit, ad Conciliorum saluberrimam auctoritatem hic locus imprimis valet, eoque Catholici prudenter & piè ad eandem comprobendam vsi fuerunt.

Nunc tamen Calvinii conclusionem audiamus. *Sciamus ergo non nisi pios Dei cultores, qui Christum purè quærunt, animari ad fiduciam, ne sibi eum adfore dubitent. Spurijs autem & abortiujs Concilijs, quæ telam ex proprio sensu contexuerunt valere iussis, apud nos semper Christus vnus cum Euangelij sui doctrina emineat.* Non minus inepta quàm impia est ista Calvinii conclusio. Ineptum pariter atque impium est, veterum Conciliorum Patres ab hac Christi promissione repellere, & pios Dei cultores, qui Christum purè quærunt, substituere. Ineptum est, quia semper quæri & ambigi potest qui demum sint isti pij Dei cultores: nec dubitandum est quin quilibet insulsissimus hæreticus, etiam ipse Calvinus, in eorum numero se

*Eiusdem
impietas.*

ponere velit. Impium est, veterum Conciliorum Patres & totius orbis Episcopos, qui omnes veteres hæreses iugularunt, & Ecclesiam Christi perpetuò rexerunt, à piis Dei cultoribus secernere, quasi impios & impuros repellere. Sed magis adhuc impium est, omnibusque hæresibus latissimam tenebram aperit, vetera totius orbis Concilia *spuria & abortiva* vocare. Hinc quippe factum est, ut sicut Conciliū Constantiense Lutherus, quia Vviclef in eo condemnatus est; Lateranense Concilium Calvinus, quia Berengarius in eo reiectus est; Florentinum, Tridentinum omnes hodie hæretici, quia varia eorum hæreses anathemate illic percussæ sunt, pro spuris & abortivis habuerunt; eodem modo, eadem fiducia, novi in Trāsylvania & Polonia Ariani ac Trinitarij Concilium Nicænum, Constantinopolitanum, Ephesinum, Chalcedonense, aliâque in vniuersum omnia suis placitis repugnantia reiecerint. *Talem autem ex proprio sensu contexere*, nouis hæreticis, Caluino imprimis, proprium est, quasi que inseparabile accidens, à veterum Conciliorum Patribus alienissimum, qui maiorum suorum vestigijs religiosissimè insistentès, & traditam ab illis doctrinam sequentes, sic demum de re dubia definirunt, ut in omnibus Conciliorum definitionibus videre licet. Postremò, *vnus quidem Christus cum sui Euangelij doctrina eminere debet*: sed tunc eminet, quâdo per os eorum loquitur quos suæ Ecclesiæ Magistros ac Præpositos constituit: quibus dixit, *Qui vos audit, me audit*. Et iterum. *Si sermonem meum seruauerunt, & vestrum quoque seruabunt*, quia videlicet eisdem dixerat. *Docete omnes gentes seruare omnia quaecunque mandauit vobis*. Apud hæreticos verò, nec Christus nec Euangelij sui doctrina eminere potest, quia *currunt nomine mittente*: Christus per eos non loquitur, quia non misit eos: nec Euangelij doctrinam docent, sed eius verba tenentes, sensum & doctrinam pestilenter corrumpunt, Calvinus maximè, ut tot iam in locis ostendimus, ac, fauente Deo, ostendemus adhuc magis.

*Insistentes
ss. Patrū
vestigijs.
phrasis
Concilio-
rum trita.
Luc. 13.
Ioan. 16.
Matth. 23.*

21. *Quoties peccabit in me frater meus & dimittam ei? vsque septies?*

DVpliciter hunc locum cotrumpit Calvinus. Primùm circa personam Petri, de quo ita scribit. *Non rogabat Petrus an septies remitteret, quòd placeret eò vsque progredi: sed ut obiecta magni absurdi specie Christum à sententia deduce*